

АНТІН ПАВЛЮК

ЖИТТЯ

НАКЛАД ПЕТРА ГЛАДУНА
ПРАГА 1925

АНТІН ПАВЛЮК

ЖИТТЯ

П Р А Г А

НАКЛАДОМ ПЕТРА ГЛАДУНА

1925

Друкарня
«ЛЕГІОГРАФІЯ»
Прага-Виновице, Біловова ш. 998

ЖИТТЯ

I.

До моря йдїть! — Гудуть вітри солонїї
безмежним вечером ось цїлий свїт горить!
Ось все набридає, спорохївиле, старе — на сновїї
— до моря йдїть! Серця в простїр несїть!

Вїтри, — як жили! — Крок їх — тем червова
вїд серця зємського в свїти свїй бїг стремить!
ї хто ж їх спинить? хто їм заборонить, —
як ранок сонцем брижє: — жить!

Щироюланний степ, мїста, шляхи та села
у вїчнім руховї: — насїнил, щастя пить!
їдїть, — мїцнїї одвертї та веселї —
— до моря й сонцї йдїть!

1925.

II.

Крихта життя — оде тепле, вячайше слово...
Одна їскра у глибинї спонїяних очей.
В далечїнь: все ширше і глибше — наш човен
ї серця валовїт вемного пече.

Хїба ж можна оде розказать, — як життя ми та радїсть
алюбили?
як поля і меду його повним новшем пили?!...
як спонїяно, мудро та просто борються в життя вміли,
ї на смерть, — як на працю вшли.

1925.

К О Х А Н Н Я

В. А. Д.

I.

Той незабутній ваш дитинний, ніжний профіль...
На грудях дві коси і шарі, теплі очі...
той голос, яким молодість манїла
хїба коли забуду я?!

Чи впа все щастя дерево — коли росте до сонця?
Чи знає вітер біль, — коли він гладить нивы...
— Як знаю я, що ось люблю нас, хочу, —
як тільки може хтїти та любить людину?!...
1924.

II.

Замість серця став намінь, ось кажуть... Криця,
що понесежу, бурю, руїну несе...
а я знаю, — в серці вогонь та мивлиця
донн ти біля нього. Все.

Цєю думкою теплий я та щасливий,
хоч не внаць, — що в тобою і де ти — десь там.
Та за світ, за всі скарби його, всі днв
я імя твого не віддам.
1924.

III.

Зелена радїсть! Яскї хмаркї
Сма-ляве тіло сонцем налялося.
Цїлую очі твої: — світ. — Ох, — почувань парї
сміяне, пахуче твоє волосся.

У світовім саду життя ми наїти: ти і я...
Одно зерно налити нам... зродити...
Ох! — дя, — як сонця, — тепла млія: —
що пестоц, любощ пнті... пнті...
1923

М І С Т О

1.

Місто мості Люстро світу,
З тобою минулого не знати!... забути!
Вечірніх вогнів ніготливі квіти,
влізом, каменем спрямована путь.

Переплеск голосів чоловічих, жіночих...
серця, чини, замкнув лука сурма...
Місто! — тобі ось крилаті очі,
очі голодні тобі, — бо ж нема

цим осіннім бульварам, листеві сонному
смерну я задуму тихих, сумирних вечорів; —
як цьому диві випадку все нема похорону...
можна мить нова, — як ніж: — вгорів...

там кинув, думки, молоді: — далі
серця по-перед себе неси!—
щоб, стриваючи тебе, вже бачила, знала:
що несеш, муди... чого хоч, що даси.

Тисячі мот та дівчат! — твої кроки...
тисячі богатих, вабних і родючих лон...
Башти залісні у небо висоме,
руки у всесвіт: — ось твій замоч...

Руки — шлехи... Людям: — тою кровю —
по жилах — шляхах: вічний рух...
Нещадною, жорстокою, земною любовю —
теплом і щирістю — годуш дух.

Місто! у шелесті юрб вечірніх,—
коли силле мертвим папером світовий Листопад
серце лиш тобою — уперте, непокірне—
за вогонь твою, валів і руху лад.

Міський, столуний шум. Могутній та чегунний
і суєти, як диму, — вічно тисне хмара...
Душа і мозок... Нерви, м'язи: — струни
напружені. Ось вірветься той крик, чи відрив, чи удар.

Ти, — місто наляле! — закінчене, суворе!
тобі мій жар і сила... розум і чуття!
То ж нині тільки міць, залізо, жар говорять!—
і творче тільки: — всього, всіх вліття.

Ти, — моря людського шумлива пристань — рухом
вікна, — моя кровю поїш... В далечіль ведеш
ті блискавки шляхів залізних, рівних:
порвати, впишити мертві пута мек.

Експрес вірветься в каламут нічного поля,
розкипле трель авто... сімне вогнем трамвай...
Яка велючна, горда твоя воля,
той владний твій закон: доцільности віддайся!

Ось ти ростеш, як серце, — що вагітне світом
усю його вагу, всю радість, біль бере —
плодити всі думки, всі сили... людства блага літо —
це ти несеш, — нас ведучи вперед!

1925.

С У Ч А С Н І С Т Ь.

I.

Кінь. Сідло. Уздечка. Повід в руки впав мені.
Вітер крила аж над саме серце бликить...
Коню мій! — Як я грнау світів століть тих каменя,
— на! — грнах залізо.

Шандче, — коню! Рятн доби одбий!
— шляхом каминим в карері кутії копита...
Так, як завжди: — споній тільки в сні!
— бо вічний тут, по роздоріжках наших бія —
і навіки нам — в лунні віки горіти.

1924.

II.

Очі, — мов премінь. Той твердий вогонь.
Він — з жаром серця: — пожежа.
Уста: — закріпавлене словом леб.
що стало порогом безмежна.
Серце горітлме, — поки дні.
Очі красатнмуть: — поки сила.
Нам гартувати життя у вогні!
Горе! — як мля твої перетліли.
Ох, — бе життя. Гострим жаром різне.
Гарячіш, щільніше боротись, любитисн...
а рукам: тримати молота й ніж
і лишніх инні нема: — молотисн.

1925.

III.

Вечірній сум: — співуча, тепла різновага, —
коли в спою! — допливає сили
і нешвидні думни кінчають наше «ніки»
і вже росте, болить майбутній день.

Ох, — повно пий життя! — Радія, життя, — вогневій
—: що день малив нам тіло силою й магою.
Ніч схилить нелех: мудрий, нсний холод, —
и нім стаде нам кохална матіррю-коною.

1924.

КАЗКИ БУДНІ В.

А. Подолислові.

I.

Давно, давно гаї покинув Пан...
останнім фаннам — «мрійникам-поетам»
за ним у небуття. Тут обробляти лан,
залізо та вогонь нести земним, все більшим мітам.
Сліз, почувань та дій той вічний водотрай
не тим, — що звялу кров свою не можуть запалити..
безцільний сум, тривога, — квалість ім... одчай...
стлівати, спорохлявіти: — не жити.
Це сну та випадковости — мінець. —
Новий, залізний світ вогнем і громом кличів..
Хай вимруть фавни — где новий співець
конструктор слова, — пісні будівничий.

1925.

II.

Оксані Орлієські.

Де був колись жертвоини Афродити
ростуть: князль, алаа та мірти на руїнах...
Струнні, суворі, темні клариси
списи свої відймають у південне, синє небо.

Там, під руїнами, внизу — стрінка, висона скеля, —
як горда воля доб і дій чоло своє підносить...
і сплиць нуда її вінків своїх любовних: —
живе, тремтуче, золоте проміння.

Я в ці суворі дні так полюбив той кутик:
нікто, нікто не бачить, — як нагал скеля, —
мага земля купа в рожевій пілі
міцне своє, одроче, свіже тіло.

1925.

З Е М Л Я.

I.

Солодке солоно — дощі... сестра неслівна — вітер
і материним теплом, життям веселе, щире сонце...
Ох, — вся велика, вся родюча, ясна
у пристрасти народни, в щасті праці
Земля — Приматір: — наше вічне лоно —
розкрилася, лежить і нам шляхи дарує...
а ми вже слів, пісень її забули,
все переплутали чи й просто погубили...
і помста зрадинкам прийшла нещадна, сувора: —
щоб у морстених діях, диях та мислях
поїли потом, кровю... Гартували тим горінням нашим
нові серця і очі, і уста:—
нове життя родюче, тепле, щире,
спокійне та велике, — як цей лан.

1924.

II.

Тобі стільки літ, стільки весел для цвіт,
як піску чи трави на землі...
В тебе стільки імен що з тих давніх давів,
як поля по дощі, вони радість в теплі
родять, множаться, множну нам радість несуть
та велику, широку показують путь.
Ось припасти б — немов до дівочих грудей
дихать тілом, тям ланом... І волосся плітть...
По світах, по морях поведеш,
дася повною мірою жить.

Від зерна у зерно необсянний та шлех
Жінка, мати — кохана мол — Земля.

1924.

Ж О В Т Е Н Ь.

Панцірним Браваал! Циліндрична граната!
— не дігнати! — загнати! — забить їх в куток!
так старе сновас! — Ось: вінами розгяте!
ось вінами скуте ринуло потоками.

Навхрест лєнта. — Підсумни поєні.
— Дасш сонце! — Дасш життя!
А ні ніжних нам, ні молитовних!
: — слів коротких, метких удари, —
пожару у небі шиття!

Ці гарячі, — ці гострі очі
стільки бачили та прирєкнн...

Ян стріляли панів по ночах,
як шляхи та груди гули
серце стужотом тант революцій:
: — той залізних пальців хваті!...
Всі пожені світу в одну зіллуться!
На землі номєн стане нам: — брат.

Ось ідуть! Ось ідуть і мають!
— на багнетах сонце блищить!
Соном, водами, велєнню ген аділяють
весняні поля свій щит.

Не роздор, а остання суперечка став...
За повітря! За води! Землю і дні!
Конець крєні номєн слово: — дашь мєс?!
Гєя! — Виходи! — Приймавайсь! — Понажись:
— де хто є!
Не спямо! — Не їмо! — Тільки жар! — Вогні!

Вітер — той хмарп роздєре!
— забитий! — падай головою наперед!
Вперед! У снах: — пахучі, — як мед —
(вода в гір!) — дні — наш ясний, синій
простір.

Зорі м'якше світять чужі, ще не ті!
На землі все ще боги! — пани! сати!
Ураганом мільонів, земле, — гудні!
— ось встануть, ідуть, — ринуть діти бідні.

Рушниця! Штани! Підсумок! Кашкет!
— Сини Революції! — Наперед! —
— Вітер сходом, ранном хмари роздере, —
мов те, панське пузо багнет!

За горою! За обрієм добрий там —
— кращий світ, — що присуджено нам!
Як не нуль, — багнет! — Не багнет, — шестун!
Зуби! — Погляд! — Лише не пуснайте з рун!

Криками! Кронами! Хрипінням: — край!
Світе старий, — сконай!
Куліметом

вистукувати нам —

— до тангу:

герб: —

— Молот!

Серп!

1924. Осінь.

ЕВРОПЕЙСЬКІ ПОЕТИ.

...Копен рін в нас, поетів, — має свій розмір,
свої рими, заороти, та словники.
Не земля киші нам і не сонце, і не винограду грона
і не радісний ясний творчої сили крик...

...тільки переглядати фото молишніх моханок,
та листівки з Помпеї... У віснях в почуттях: терпкий жаль...
та ще: — цілий день у тілі — той нерозбуджаний ранок,
а тут: — Вифлеземська воря — маргарити: Etoile...

а тут, так хотілося б дужим бути,
вершинном чи пілотом, чи й просто звірем живим...
Цитринова водичка продається замість отрути
і не знавеш, — як бути веселим, а як поназатись сумним...

Не вгадають, якого бога сумного, безсилога свято...
і яка розважить, змиряна вже долиша...
Все засушених квітів нитицю нестиги і цілувати,
як буятише за віном дима, нестримша веска.

Дикуня... ті лиш можливого слова, хвилини та руху,
проку можливого мають незнаній і свінній, тою силою повний
вміст...
Все забути б... заснути... моливатися в снах, та слухати,
як стихає, вира делетенське, вечірне місто.

Систи... в сутінку фото змерлих молишніх моханок
переглядати,
тільки й всього... часом мріяти ще про якусь екзотичну
кравчу — весну...
Тихо. Тихше. Європі хочеться спати
і боїться Барона страшніого, зловісного сну.

1925.

Н А П Р У Ж Е Н Н Я.

Десь вогні... вітри... Десь люде говорять...
Нічний, трівожний, наламутний шлях...
Тільки мовчання... тиша... морок...
воряний холод у очах.

Вітер хята фірми... У нічну гамбину
відліта... і шарає десь там крик...
Ох, — ти знатимеш, питимеш що лузу,
це я аловісний, нерадісний крик.

Не сплять! тремтять!.. слухають воєн.
Ім шелест! морок!.. страх давнини...
Не сплять воєн. Їх душать сні.
Лука до луки... Мертві воєн.

Ось прорвався, вирвався в дніях піль
Чуєш?! — вітер у жилах стукотить!
Тільки ніч. Тільки страх і біль.
Напружена, чорна мить.

Тільки я сховав серце твоє
того вітру трівожну річ...
За нічним шм ланом — на землі тут є
чуєш?! — близько! —
— виборюй, здобувай: — твоє —
радість творчого дія і простору кліче.

1924.

П О В І Я.

... — «magasin Printemps»...

Прихилиться... Веміхється... — Відразу пізнаеш...
Море відбива хвири чи зорі, лістро — обличча, а очі — світ...
Вічно для вона. Не бере... Життя не пита, щастя не знав.
Не пестять і перс не лоскочуть хоч уявні діти.

Ліхтарі опізаночі досягнуть, доглянуть, поспадають...
Яблука ниші: — праці, розуму і змагання — землі...
Темної ночі скінчемо все... Народяться нишим, цвісти... Ти ж
усе на розі чекаш...
тільки ти безодню нічну втіляти і несеш, не лякаєшся,
глибину неплідности тіла живого, горе і страх несеш ти.

Кожної холодної пустельної ночі, вімта, — сім'я життя
приймаєш, —
як гидким павутинням медушого ласу його руки на тілі
твою стають...
що ночі чуні, і не люби... Бо ж ти не идеш, — не нокаєш...
найвільніша невольнице в нами в очах тут.

Сестро люба моя, в оцім чорнім, проклятім світі
за чистоту ноканки моєї, горе її ти взяла і несеш...
Хиба обіцятиму я тобі?!... Хиба збрехати я можу, — що дам
тобі сонця, квітів,
якого для безмежона?

По нічних пустирях майдамів поронних і вулиць
тільки вітер в широних вільних світів, та ще ти і я... —
—: нам до вітру тіла горять...
Чуємо... Вдосвіта місто в трівозі й холоді безсилля щується
й встає ниша: кривава, радісна зоря...

1926.

В Е Ч І Р Н Я І Р Ж А.

Сьогодні вечір закривавленим лезом шербатки...
Іржа і кров ізнову на вечірню путь: —
: — осінні листя, — вістими крилаті
тих літ. — що десь, здалік — ідуть.

В заліжних вітах електричний місяць,
машиня: — соловем — розчислений післяр...
Тан краще нам. Ми знаси:— як і де... Чого та скільки вісять...
і що і як в тім гоні «творчих чар»...

але пісень батьківських душать іще ті, обажилі криля,
що ледя цей простір хоч з краю ворухнуть, —
: вони своє искраве одгоріли
і вже їм вітром в жили не дихнуть, —

де, на дво вулиць, кинуті карти
вечерніх вінок винок: «смерть» несуть.
Батькам ще сниться мідь і мідь і криця Спарты,
стоїть усе в очах югорт кремезна путь.

Батькам нагі, веселії Діянн терпно сниться,
та в жилах вже не жар, не вітер, не вогонь, —
бо стала їм проклеттям горя праця,
бо дні летять — на запорожські коні

туди, де їде не похитливість — пристрасть ясна, ширя,
де перса, ті жита калитії пняють...
Батькам у темних саях Лувру на останок віри
и нагої кам'яної Афродити ще тепла благодать.

1926.

М О Л О Д І С Т Ь.

З вітру широче, з-за мряни далечінь...
біль, — жага всього запалить, закричить...
і копитом стукне у ворота нінь, —
ли стара солома, жаль той догорить,

задявляє ген у бездонну осінь: —
спати та у снах стлівати так не хочеш ти?
Так іди в життя! — життям у дні! — тим льосом
здобувати радість і світи.

Нимче над щиття зігветься мати,
давнїко руни паломо сестра...
Меньшатиме тільки хата!..
(... не чекати їм)...
тільки сизий дим... вечірняя пора...

Тільки в душу: — жар, вогонь. Опалить вітер!
волею та силою дихне!
Ну! — Це ворог той, — плазун безсилий, хитрий
не відкрутиться, та свого не кине.

Даліні у очі, в саме серце гляну! —
горизаїтом тобі слово! — тим вогнем!
Мій ваном, мій вітер... те хотїння вперте
на порозі смерку день і сонце шлях мій донеме.

1924.

А М І Н Ь.

1.

Про тебе колись оповідали мати: —
молоком, теплом затямив ті слова, —
що ти добрий, добрий... можеш ніжній хаті
сонце і щільня і сміх подарувати.

Я сміявся, блаженний... Свої руки
простягав до тебе: — дай моня!
Зеленіли рясні цвітом луки
склою непочатого дня...

Вірин я, юнак, — що всі ми — сонця діти.
що любов і щастя, — з твоїм сном злітля...
Помилувався я, як думав, що ти світ той,
мудрість тепла, яснозора, щира, —
що напоює наше земне життя.

Ти вставав, — бліда омана рая...
невомний, містичний, нежизний — назав, —
що дурниця все, що в світі я пізнаю,
бо лише в тобі вся радість правд.

Від землі, від горя її, болю, щастя,
від хотінь її — у млу понори в сну
раси нерухомости, своєю — киннав, лашчався —
заклинав, щоб я забув земною буй — весну.

але я не рабі ще не стомився я, не безсилій!
— доки в грудях молот сили бс,
я живу! я хочу, щоб земні шляхи мої стелили
радість — цвіт, що я світів, і що світи: — мов, —

що мене жинить і живить і омовляє земная творча праця.
милче дічиця і поле: — зерна дай...
що вогнем палає серце, — тіло ж — дивні криця
і топтати нові шляхи і рвати квітни розкривсь безкрай.

Не сьогоднішнього дня я людей ти мена казка-мрія!
Немилий, обріханий, блідий... На що ти здався нам?
— агнь!
Ось, — без тебе — наш і нами кутий день мєніе...
Я тебе забув! Не знаю! Все. Амінь.

1924.

II.

Так спокійно і свідомо збити
ножен може. Кожен вие навчався...
вие допитливо — сумні не молють зором діти, —
не махнеться сина — вбнзці матір: —
сину мій! — чого ж ти народився?!

Тільки палить вічна тривога:—
все б вперед та далі... — Тим журюся!
Це до смішного, забутого давно вие бога
слова поспитати похмлюсь.

Я прийшов. Спокійний та суворий
вперті очі до очей твоїх зведу.
Ні тепла, ні німности: — отак тепер говорять!
все любов одна великая забрала,
одна нров цвіте у людському саду.

Де ж твій рай?! Тепло твоє та ширість?
На рушниці не лілея, а багнет росте.
В камінь, в кулю, в молоток живе ось нині віра
і не ніжний легіт: зойк борні гуде,

а вогонь полоше, лине твоє небо
і в удар гремить нещадніший удар...
Що? мовчиш? Коритися мо? Забувати ворогомї треба!
Панові життя я земля, а нам твій сон з-над хмар?!

1925.

Б А Т Ь К А М.

1.

На порозі дитинства: — рута і мята...
...вітер... теплі дощі... пахучі поля...
і був кожен з малечки сестрою чи братом
і коліскою тепла земля.

Все хотілося більше. Всього було мало: —
бо ж відбилоса бризкою небо в очах!
і кудись, у вечірню, у синю далеч
клинав ще не розгаданий шлях...

і, — як мамки фартух, дитинча всесвіт сіпало...
— що ні день, — то радість нова.
Слово батька, як дуб. Мами — теплою липою,
та мислиця в верба чнісь злі слова.

Так приймав. Так росло в серці кожене слово.
Кожна парость пила сік землі та життя...
все, — щоб потім почути: ох, дайте женови,
та війни і горя суворе вяття;

аби вплив моріллям людське горе і радість,
стозбуром своїм сам вмі різав вітри...
(і, — оплодженний длянми), — єдину раду
знав: — жадання і міць неси у світі,

щоб веселі, нагіл, мудрії, щирі
всі росли ми зеленою лавою: — в лісі
щоб тям длянми кожен швидко зів'язався,
земку сяду та золоте сонця віс.

Наросли так плоди: важкі, кохані,
болить серце — віддати їх!
чи за глум, чи за біль, — аби тільки рамоні
але тільки щоб сонце і людський сміх!

тільки б веснян прийдешні обсипали цвітом,
лопотіло у вітрі листя в гілля.
Тільки б кожен брав слово, — як в дитинстві привіттю
і пахуче давали: мати в земля.

1924.

II.

Виходили на зустріч похмурі люди
назвали мовчаними гарища у млі: —
що горе і біль на шляху моїм буде...

Вийшов у поле: — розкрив очі та ГРУДІ,
— почув голоси землі.

Ясне, пахуче, червоне поле...
сушицями й житом тліли стежки...
Яного ж тут невідступного болю
прокляття?.. Занон який?!

Накази хто мені не любити?!..
З любов'ю переорати межі?!..
На голоднім порозі ситого вбити?!
Я комусь: — ворог чи брат я, — снажу.

Як хліба окрасць, як мати їму
я комусь душу несучу, — як кіс...
За удар — удар... А до уст, — уста зближну...
щоб в землю, в життя цілісінький віс.

Так ставлю життя: — творчу дорогу, --
щоб великою родиною нам жити з людьми,
щоб забули, не знали минулого, полику гірного --
як сонце, як шварість лемі — ми.

1925.

С Е Р Ц Е.

1. Подолісткові.

Вийми з-за паузи вогонь!
Твоє серце: — молотом життя та бубном світу...
Ти землі у теплій волі П: долони
силу і жагу і розум дай: — борні та праці квіти.

Вічний цвіт і шал твоїх надій
цей земний простір... і ще тобі много треба?
Вітер свіжий, молодий, тугий
надмає синес вітрило неба...

Кров його, — це кров землі живої!
Пий та пий її! — Твоє хай жили дме!
Вічно творчою стань, ясною жагою, —
и пий — сьмий вогонь, сам пал, життя само!

Цілу землю обнімай шляхами: —
серце проросте нехай у цілний світ!
Щастя, радість, міць: — це тільки в нас і з нами: —
праця, творчий гін цих велетенських літ!

Слухай! Серце твоє: вічний творчий жар і біль
до землі, до світу, до грудей його припало: — ссе!
Гордий! випростайся! Ти ж землі, — в простори необсяжних
сонце у пазусі несеш! піль

1924.

ЧЕРВОНА ЗОРЯ.

I.

...Так прийшли пияти любов і жагу...
стали вірною вартою дні.
— Ну, смажи! — Понажи ти крашую, дорогу
думку — волю що там, — в глибині.

Вечір. Шлях. Поломані паркані.
Потолочений та обтрушений сад.
— «Одчепіться, чортові сини!
мені хочеться спати... навад...

...Взавтра инану своєю малу заору,
смажу жінці пенти пироги...
і на біса ж оце ставати на про...
— Пустіть! Будете ворога!»

— Ехі.. і вітер... і буря. Різкуло проплеття ..
ліг на людським шляху... навіки заснув.
В полі гомін... Високі зорі горять,
та ваяли вже на землю живую одиу.

1923.

II.

Висохло повітря, витліла вода...
і сназали: смерті! — тихою і громом.
Навіть голуб дико заричав,
у ранкове небо бив крилом.

Стали в багатьох очі: тямне шкло,
та повлучих слів дух ванкий глушно.
Попелом — міста. Кістками: — шляхи... кров та плач: —
село...
:— оце вам прихід нових доб та дій.

Сплющене серце в горі і біді:
пять рамен зорі — небу та землі
на штирі німці, та у височінь
ось несуть понеміж: — волю нових літ.

1924.

З Р Е Ч Е Н Н Я.

С. Науменкові.

По-над струмком запалено вмі клеми
з далі (... помах крил!) шорстка біжить стерня...
Глибока далечінь... І не вино зелене:
блідий, мілкий блиск... таємна, тоскна туга
німого золота настоящего смертю дня.

Осінь туга малісна, отруйна, ласнава
срадаючись, ізнову йде до мого серця пить...
і листя падає... кружля... ліниве, мляве...
нік вітер стомлений з гори ген побіжить

мов той струмок: давній, холодний, смій...
іракий, — загусне терпким болем — полином...
На серце, на уста лягає жаль... Відкині ж
всі давнята: — жорстким, мертвим сном...

Як сад, як дерево я в ній, — ірні осінній...
із нею далі вмі не вистачить тепла...
Ох, — як болюче і зммовно'нині
вітрами далечінь мовтнева прогула...

Все ж вивек я, — відірваний від лона, —
що так: — сліпим щемям, — по тілі слинка, тонкі...
Народжений залізного ниття законом,
ле, — вадрівши світ, — чи ж за вечірній шовк,

за шелест і тепло продажного споною
і рабського кутна обривок — маслячок?!.
Ні! — ставте творчою, упертою ногою
мій ножен попис, — відрух ножен, — крок:...

Силові блудному до матері вертати
за страченим теплом, життям і сонцем: — крик...
Всього себе в той рух, в той дії віддати:
рядок щоб, — конче слово: — робітнику...

Суворий, впертий і несхибний будівничий
вогнем і кровю, — щирістю днів та дії в життя!
Там думний молодий народ розкутий кличе —
зміцнити, гартувати нове, нечуване життя.

Я випростаюся... Я прозрів!—Я встав. І я з прокляттям кличу
старому: — смерть! — ось праці моїх днів оді мої долоні!
Ось я до зорь осінніх, — що цвіли над тою злою ніччю
адіямо непомірний свій, земний, живий вогонь.

1923. Осінь.

Н О В И Й Ш Л Я Х.

Пожадлаву, жіночу душу
молсали, марили світи,
та хрестили мене передодні,
ті,—по брацянних могилах хрести.

І я виніс жагу і волю...
тих очей, кутих з кривці, блиск.
В життєвому розлогому полі
днів різьбити нам камінь, та твѳрвити кіск.

Мужнім серцем, жагою юною
давнина не знати і хмар...
Котить вітер ген вісок луни: —
берегів нових радість та яр.

Нам у повінь, у повідь сили
світ залісної тої красн...
Заду темних століть могили
в серці — луки, — мільонами голосів...

Нове слово землі це дати!
новий вигляд! — нові шляхи:
ось в понемах, у бурях крилатих
цей, нової людлин пряхід —

ів робочого океану
несе шуми мушля — душа...
де в нові, — сонцем обрїї вiani
вітри мішю, піснями наляті — спішать.

1924.

П І В Д Е Н Н И Й В Е Ч І Р.

Василеві Хмелюкові.

I.

Весела пристань... Хмелі п'яні...
Важні, вагітні мораблі,
що ось несуть з-за океану
нам частну нишу з'ємлі...

а ззаду, у иривках заулках,
вже гусне вечір і горить
луна зоря... Душі притулком
ця, конна повновага мить...

і стільни ясного простору
мені та всім... Там світ обнять: --
де ослини біжать під гору
і діачата весело вишатаь.

1924.

II.

Південний, мудрий лан... І міртом, виноградом
зарослі схили гір... Вечірні, теплі хмелі...
і в моря плюсноті довічна, тепла радість.
слова, як мама, — любі, зрозумілі.

Озветься далечіль веселим, чистим сміхом
і, — як дитя, — спокійне, ясне небо...
Міжливий Сіріус, Селена така тиха, —
Стрілець і Скорпіон і вінний блиск Денеба.

1923.

ВІДСКИТСЬКИХ ВОГНІВ.

I.

Від скитських вогнів, стиснувши серця вузлі
біг коней, коней... нервів та волі нлубом малий
у широколахий степ без обр'я, без тварі...
— тільки сіються, спляються зорі згорі.

Крик гарячий холоде їм на вустах,
та росте кривавим лезом по-над шлях
де гудуть вітри... де табує вітрів тумотів...
та, як день вечірній, — вогонь предків стлів...

Як ударила буря! — Ов, грім! кременю! крище!
що там? Чи це тільки болюче — яв'ю цілою снитися?!
Сине небо... Зелений степ... Соновитий луг...
Тільки минули батьківські переліг,
та підняв новину ще не займану плуг.

1923.

II.

Вечірній темний степ. Вне вохною травою
нитями, полком та ще рідкішим пахом
земного жона чи життя — із синього сполою
тече у серце міць... ті — кашинді, спонівні, вечірні птахи,

що по-над ризж жит плавуть, та падають на міжі,
та криком крають сонний, синьомлестий обр'я,
де для майбутнього лягла земля безменжам:
— простір таній міщив, та ясний таній, добрий; —

де думка біль несе: — казновая лелека
— жемудре жемовля широким, темним ланом,
де баба нажна з могил: ген — далеко
нудесь все дивиться, жуди мій зір не глянє.

1924.

Н О В Е Ж И Т Т Я.

Грім десь далекий... Копита чи бури,
чи тільки гра кривава ізмов
де петлями шлях плете Петлюра,
чи в Гуляйполя гонами грає Махно?!

Стільки ми вже перебачили в чули!
Сидеш, — там вік ти той людський плин.
Каменем зробиться серце чуло
хоч ти вогию із нього креш.

Ох, та в житті! Що ні дещо: — солодке!
кращий та ширший нам світ, — аж гуде.
В небі, в пожежах душу сполоще
і на нову путь приведе.

Хочеш ти волі? і землю любиш?
потом та кровю просякли дні?!
Встань! Снажи! — Давнину загубиш!
Матимеш замість: молодість, — воги!

Досить в кутку біль та очі мулити!
Чуєш? — кляче земля любов
на шаблю, жона, — немилучую кулю,
уперту сувору борню та працю,
на теплу, родючу людську кров.

1924.

М І Ц Ї.

I.

Глибокого, спокійного життя
міцної, мудрої, земної вирай людини
так чую, чую хід... і йвне те знання
і думка, віра й чин виве аліті, виве єдні.

Іх вітер — пливий силою, тугий
землі, просторам всім так пристрасно на груди
ляга. — Просторе! ти любов і силу пиві
нам, творчим, пічно ж лан і сонце будуть!

Той, повноводий, виве схопив... несе і пестить вяр...
Віддай ти йому все! Ми всі: — цей світ великий!
і як ділити чи ділитися і вряти себе?
Ні! Душі руни простягаймо ген до сонця у простір
вітати раном радісним та світлим криниом.

1923.

II.

Поростуть луги міцним, звірячим цвітом — словом...
Як той цвіт у жилах, — оживе тепло.
Для великої, для важкої, земної любови
За все горе, сльозам, зло.

Вся жорстокая кам, нещадна, велика
тремтюча й радісна земна любов, —
що палитиме, — так нас кланятиме
і даря їй єдні: дія та кров.

Всі путі наші... дні... і життя увесь стрій
буде: жар, кипіння, гострий біль цих родючих літ: —
щоб потім мохама жінка — так просто: сестро
сказала чорній, масній весняній землі.

1924. Прага.

Л Ю Б О В.

I.

Любов: — це значить дати та взяти!
до любови очі та руки кричать!
Коли жити — мусить любити людина,
— ні, — агне!

Юна, родюча: — тіло віддасть.
Мудрість спонійма — споній віддасть...
нива і душа — вогонь віддасть...
залізо чи камінь, — теж свою часть!

Серце голодне: — вогонь! ніж!
голодне серце: — морстова муня!
Багатий: — багато, шире дав!
Скупий та бідний: — хіба роспуку?!

Але можна віддати мусить все: —
коли хоче він жити.
Можеш десь за це йому принесе
плід і парость і квітн.

Любов покладе, і розкриє: — ня!
земля, щира любов жемна,
що стриму не знає, що мені руйнує,
себе роздаровує я не роздарує:
бо вічно жити творчій землі,
вічно рости їй в живому теплі!

1925.

II.

Тільки могутній і дужий: — той
вміє горіти, шалити, любити!
тільки упертий ана солод споною,
гордий, — понору на світі.

Тільки найменший, у світі авесь...
злитий зі всім: тіло єдине.
Все ти в собі заховавш, замкнувши:
так задихнешся, згинеш!

Квітка ти! пах... Слово життя.
Заклин: — прийдіть творити!
тільки той, що не ана стеною вороття
той, що вперед зором горить
вміє життя любити.

1924.

П Р И С Т Р А С Т Ь.

I.

Ця остання, терпка, немнуча
сила, — що служити їм болить.
Зорі сплячуться мудрість у безвість з кручі,
свня та бездонна ніч стоїть.

Ці, зуцлами жал та мизів руні
і опалені груди та лице...
Ці малітві міццю та хотінням рухи
хмелем — тугою: — однаковим міццем.

Щоб єдице все росло банання, —
як вітри, — простором песнямих тих піль;
Все гарячче мов, напружене мовання,
Мій тремтучий і стомовний біль.

Там пали ж і ний! Тама година!
Не вточу я від очей твоїх і слова не знайду!
бо ж мені ти вини всім — єдина...
— :працювати, любити — на роду!

1924.

II.

Дзвенять і дзвенять... летять поля...
і вітер і місяць і ніч, — як вкр...
і серце кричить мов: — диний ввірь,
що таний пераїсний цей шлях.

Туман по-над ставами встав
і сива, росяна далеч не
всі вгуми...

і тиша росте, — як небо...

І серце беру: — чого тобі треба?

— смачні!

і вітер, а час, — а біль біжить...
тривокою шарпас, мучить, жере...
Любов, — цілий світ вона забере
чи спалить, чи вродить, чи зговетас душу...
напружить воєнську силу мою...
Тобі я, просторам, світам віддаю
геть все віддаю... віддатися мушу.
1923.

Ш Л Я Х И У П Е Р Т И Х.

I.

Піт і кров соломі та терпні...
Іми поємі, тінні мої слова...
Всі ці дні великі працю та болем, —
моли путь владотся мола,
моли конси мусить любити і мене
світ тям серцем захистити під згубі
а борня нищать нволих і внемомсих: —
упертня, суворий однолюб...
Не нам луги, цїтом житчасті рядка,
і спів і дії і очі вие не ті...
Кулаи зрослий волоссяи! — Нешадае
тверде серце! — камінь важкої путі.
Ми з серць тих складемо, збудуємо оселю!
в піл вогонь вацїте, вагуде бетон,
вадзвенять голоси: творчі, молоді, веселі,
вадурманять нвіти, діачста вацїлюють...
світ новий поставить мудрого життя вамои.

1924.

II.

Упертих, міцних: одманово
болюча, горбата путь.
Ні молитися, ні вандинати, ні планати...
взду ніч, наламут, лють.

Ось поставила, працювати дихнула,
воля ваша, усіх, моя...
і душа і рука: все минуле забула...
вду... в-під ніг бїжить моля...

і незломно, несхлябно, немниуче: —
чи в горі, чи болотом, чи з кручі — хід...
бо вогонь все міцніше, впертіш, жагучіш —
в далечінь нешонорених літ.

1924.

С Т А Р Е.

Таням холодом піну... — що біда!
стигло крик відразу на устах!
і не спинить ні ногонь, ні яр, а ні поди,
а ні чорний той, літами битий шлях.

Цвинтар. Стан. Мулка, гнила глибінь...
не русалка і не водяник сидять у очереті...
Від гірного дня лягла ця страшна тіль,
а той спокій, щастя пошукати... де там!

Чорний та нічний, нічний пустир...
Мов би щось ворухиться в степу.
З вечера ж недобрій обрїй лшхом слух,
хмара та туман, та він незманий звїрь...

...а тут бог старий не помога.
Молодим не смїх, не гра: борня та кров на серці.
Батьку! — Стану я масупроти — ти же сердася!
це ж тале життя прийшло, така черга...

а тут буря потяється, летить: —
що не тямна прадїд певно, що і серцем не обнять...
Кажуть: — скільни рук та плїч — то стїльни
тих розпять.
та, мов світ, — занкал козони жить.

1924.

НАРОДИНИ СВІТУ.

Кривою, життям за слово заплатили...
виповили, — як закон... а ні крону назад!
Жахнулася давнина непочатої сили...
Ох, ті чорві думи — грайвороння сіло...
На серце владик легли горе і чад.

А там, — де сходиться людська дорога
з вітрами життя греміти по світах, —
у полях, по хатах: — перелеп, тривоги...
сліпий, непотрібний клопіт, суєта.

Там мурашки отруєно надіяли
у жорсткій тривозі беться, снавулить...
Як їм сон робити життям?! Як же мірсо
монна світ і лад земний впоморить?!

Ник на горі, все життя на горі
збудували прадіди, ставили батьки.
Чи ж кидати нам усе та й брести десь за море?!

вони хочуть сніту... ох ти ж, — яні!

Та й чого зворушили серця глибини,
побудили усі ті голодні сніг?!
Краще б трошки, та певно! І що з руки?
що нам той заламут ділини?!

...Поруч: впертість життя заціпивши зуби
слово перекусила, поглядом — вістряв...
руками безжальними, — руками огуби
руйнувала, палила: ставила путь світам.

І роївся плач... — як думки, як насіння, —
що суворий, незборний нам сів час...
Знайте! — Із куточків, з тепла ще нині
виплине всіх нас вітер! — витисне тривога: —
за воротом їде на відість палив нас.

1924.

Д І В Ч И Н І.

Вечіри далечінь плыве тям снім, ясним дном.
мовчать... стоять вири велєпих житєих піль
де сарна — дїчшна з велїнїма, лїкльнїмї очїма,
але уста людїма в неї: — крїм та бїль.

Двадцїта ІВ весєв... і думать ІІ ночї.
Бєсоннї ранкї млою пєлюшнї малєнькїмї прїдуть...
Та слухай, дївчїно! Чєкати я не хочу...
Колї не мону я любїть, — там пїду.

Ростї собї любовю я свїт, як стєп шїроколїннїй...
у болїх вїзь верєв, колоснєть вого дїям...
Ростї я тужо. Бїль досягнє і плуг у серцє глїше
і вкрїчють уста: — ось лонї я вїдам!..

1924.

ІІ.

Прїсмагло хїстї і смагла мора...
і спрагли уста... Тут: дїзерєлїма очї.
Життї: — труднїй лан, а бува: — я мудра гра.
монї серцє дудїть в хмєлї я захватї ночї...

а в монїшого слова — тої теплої вєнїм
всмїхаеться вєсєвїт, пєстїть вого рукї.
Лїуба дївчїно! Вїсокї перєв твої, — ох танї ж малєнї,
щї варєв їх голуб слова, прїкрїжє
того крїма прїстраснїм рухом.

1923.

О С І Н Н І Я Б І Л Ь.

Н. А. Д.

I.

В осінній пріворі, в серпневій даліні
нарбують крином журавлі десь пісні мої виверуки...
В осінній, синій, золотій тії, ясній глибині
сади у душу ллють міцного свого тунку
і ти в садах душі проходиш і мовчиш...
дзвучиш: «холодна ця поминка»...
У полі, на стерні... шляхами така тиша,
мов беля схованого у мені безменка.
Я так вправно бачу очі твої та уста
і страмую думон і почувань і слів безсилу суєту і клопіт...
На що? — Далеким сурма в глибинах ясним світлом стала
і ось, простором піля, нам золоті днів топить.

1924.

II.

Ви скажете мені: — в Каїр!
там сонці! мрії там ясний вирі!..
Ось вітер: — версти тосних лір,
та осінь знов над серцем: — щира...
і в стомлених очах цвіте
— небес краплина то чи крига? —
Послухайте! Це все не те!
ось прочитав би вам, як в книжці,
яким це щастям безмір піля
оцих осінніх, в мряці слів —
де вам, лиш вам цей терпкий біль
моїх ліричних анекдотів.

1923.

Півнолюм в далечинь біжить стерни і кружкоть:
 нема на міжці, в коло... Бють вітри...
 і небо — сансазолоте холодне шило пречоре,
 де, по садках, на золоті: — бржа і темна нроч.
 Ох, — полням мої — гіркі, пахучі, гострі!..
 просахли вам дні, при пороштли снами пильом сече...
 — Такий простір, що хоч стань, захлинься,
 а тугу журавлі розвіють по глибинах
 в осінній холод, в тую безвість сню
 — Закинуть крик...
 — Закинуть крик...

1922.

МАНДРІВНИКІ.

Романтичні перепади заток: далеких,
незвичайно-длинні луки та слова...
Вертай себе світам. — як з вирію лелєка
і все земля цінаш, все нова.

Ще тільки тиждень... Пристали: — людський мурашник
і корабель високий, кремезний...
...вантажники... матрось... і поїї...
прощання... порожнеча... спів нескладний стрів.

Ударн хміль... Тугий, соловий вітер.
Сузір'я тих тиходуних вічний лад...
у ясній тій височині швгтя невіданих вітер.
пісня безмежна, спонів, тиходушай склад.

Воп! — Цілий світ, — як чини мовна, руку —
та ясних, творчих сил одвічна жага!
Мандрівниче! — Ти пісні вітру слухай!
мова життя омана дорога.

Геть все, — що людська воля ставила, племала...
хотіння те, — якому зацікасти на інших берегах: —
ген дльчєнь, незжана далєчєнь — лєднєльєним опалом
і ясно лиш мета, — як той Чумацький Шлях.

Линь ясний світ. — Удар метких, коротких
гих слів окреслєнних, — де ясно вняти все...
В них воля в міць, що їх людина вільно
світам свій лад, закон і чин несе...

Мандрівниче! — Обійми ти розкрий!
очима, серцем, спраглими руками
не відриваючись: вітри, простори лий!
— не видно берегу... Мандруймо світами.

1922.

З Щ О Д Е Н Н О Г О .

I.

Яне добро: — сядить без слів
докинеш оцет до краплини
і чути вріст нових світів
рахуючи дзвімкі хвилни, —
як з сердца крик життя летять
: — доісторичний просто вітер!
Не в фарисеєм, серце, ти!..
живе — ти мучишся, — той митар!..
що дла, — що ханлі ти горши,
заплюю жаром обпливеш,
як свічна... Ні! — як дощ... Ні!... з таші
понемі, грому все ченасш...
вогню, обвалу ших світів, —
що оцтом, холодом струїли...
Ох, — біль який на ці путі
що їм вогню, валіва, сили...

1923.

II.

О. Стефановичу.

...Вразі — Коливане з роєбну вітер
і небо блідо васкнів...
а серце: — поле це розрате...
Жар світ у листеві ватлів... —
луною обрії далекі...
німіе атомлена долоня
землі... Поля... Зажураний клент..
летять у мирій птаха... дзвонять...
І очі болем знов, — жагою...
Жить: вічно ж хтіти, як повітрі!..
тут: — над молискою споною
бланять глибона... Кобан вітру...

1924.

Всю радість віль земних, той хміль їх, буй, горіння
 і оцет дотління, пороміччя і жалю...
 і вічно, завше далечінь — в осінній смуток синл
 вабна і владна: — «вищо — полюблю!»
 Там! Всю одю, пекучу твою щирість,
 співучість слів, вимовність твоїх барв
 веси, веси: в життя майбуття віру —
 тяжне надання наше, гірний дар:
 що серцем, тілом всім, теплом, всією ніццю
 тлгнутися, згарати і не мать...
 ось тут нова земля болюче яско сниться!
 життям зробити сон! загартувать!
 Навколо тільки обрії вечірні,
 змірять, обвалів світового Листопад!
 і він новий встає, могутній, неспокірний: —
 суворий, ясний, вільний: праці, чину над
 і я туди встаю! туди свій вір звертаю!
 — Іржа новотеза: — тільки давнини!
 Мені не віш: засів весен, засів маю!
 простором і повітрям він мені.

1924.

З Р І Л І С Т Ь.

I.

На живий, на веселий ногомь сміяться,
и в дівчатах насіння землі зацвіло.
Мов у нащі... Мов те пахуче дитинство
в дядьки Еллади, спокійне, прийшло.

Поназали, вдовбали шлях через гори...
в лез... Борися в криці стерли ірму.
Все борня і праця. Ім хниє — суворої
тон невпивно краю себе... Служу.

А ким вихор летить... вихор гуде в мії
Землю вітром, бурю вимете, вимете.
Що ж ти?! — Збурився? — Встаю? — Ти ногою
встаєш на землю?
Так себе забудь! Це ж те людське, земне —
що в дитинстві звалось: — Прометей.

1925.

II.

Знов пісня давнина, — як лиси тінь тут, гзду
гірний полки тих, нині неможливих слів...
Синіє далечинь: — каювала Еллада
в червонім золоті запалених садів.
Ох, — міцні хлопці там і радісні дівчата
дзвінкий, веселий соноритий сміх і тіла молоде вкно!
Яні близькі, яні болючі ви в ці дні, як сміє нам
добувати.
той голос ваш: нам — голос того брата
що у світи пішов, згубився в них давно.

1923.

Останнім крон твоїх, — чині! — той обрїя, світ останній!
 іди ж! — бери нитя — моторний та меткий!
 — ті світу радісні, ванки, веселі збралля
 і лупя свих доб і юний сміх дивний.
 Спокійно йди! Хай сонцем щастя бризго...
 гон місто принид-велетєв там важечя у вечірній млі...
 Сирен заревля... Ми віджили ланцюг залізний
 і в далечинь відходять кораблі.
 Назовий Схід там... Толога Сахара...
 Солоний, бурний, вільний омал!
 Широкий світ! — той світ живий: — отрута, щастя, чара!
 Бджилй, вічний, радісний, вселадний
 і животворчий трунок і дурман.

1928.

З Е М Н А Л Ю Б О В.

Як жару не стало і сили затитої,
та стратило слово барану, пах і тепло:
вигляд війни кризаве свято
кричати народини почало.

Зпіваність прийшла, — нас каячати любови
і некли, гартували удари, вогні...
Ціною найбільшою, — життям та кровю
ножем виборював силу, дві.

Хотіли шестримшого закон і заклеття...
нова і владна... в криці кута правда...
Нам в голоді, в болях — словами проклеття
вродилась земля — велике «ваатра».

Випалли конен ніжність: — тіарами болю
сила... воля... мовчання... тільки жиний блиск...
щоб викиє просторам, на зоране поле
міць і хотіння: — днів лішати віск

во шподоці своїй, — думом тих принаді
де вібрує творча сила жинва.
Ми всі любимо землю! І в любов та радість
несуть всі, прості, — як рука, — слова.

1923.

ВЕЧІР НА СТАНЦІ І.

I.

Поває трьошній змія... там човгає по рейсах...
у вечері гудуть десь: людський шум, набір кружкання... жуки...
Міцніща пах лалів... Ось-ось роса вно ллєє...
кравалка мудрого споною в сил на спрагли палюстки.

Теплом родил робочих вікна засвітилися...
пахучі руни липи простигли: як точить щастя вирі
Співай! співай землі, полям — які нам ясні ворі,
сгрунті сосни... діачини джерела любі — очі
звєсь той незміржкий, невгаданій простір.

Співай, — що скоро путь: — дай смуги в нрці в волі...
гудіння вітру у нічну глєбіню і тишу і пустир...
Співай, що серце тут — нерозданє, достиглє, ще не звєтє
ванокало там обіжєкє той цілий всєсвіт, мир...

Horní Černošice.
1924. 16. V.

II.

Вонзал та пристає: — шлуноч міста
неситий вічно, неспокійний, ненамерний...
Світл, моря, шляхи геть звідусіль несуть, не нагодують
: бажаннє більшєє — напруженє, химернє...
Тут чуть, як серце бє, — величє серце людства...
шляхам — шилами ров: — людські потони
світ вмонрнти, світлом тим напнтисє: —
аж поки стачить рун, аж пони сягнє оно...
З юрбою злитисл... В шумливому потоці
бажань, зусиль... горішнєм, щастєм, болєм
у номжюму, у кожній нитї, нитї...
не знати — вже напнєсь... не знати межі: — доволі...

Прага. 1924. 16. V.

К О Х А Н І Я.

I.

Вигайля... і колоз життя злизи за кайном...
за ударом удар... Біль за болем... та згадував все: —
— прийду.

Це, — не знаю, що буде, — коли ми стрінемося:
може тільки спниюся, гляну, — та мовчки далі піду.

Ось черги інші прийшли. Напоїли хмелем та міццю,
а що ночі, — (щоб видно було) — батьківські оселі горять...
і слова вже інші: прості, неграбні може, та теплі ще...
і нова, в по-новому невинила... іскрава, страшна зоря.

В глибині десь для тебе бун маленький, потайний кутин
від усіх, від себе навіть його ховав...
як же можна було твій усміх, уста, тіло твоє забути
але в як, маленьке тале, л б в годину цю поналав?

Руки мої: — криця. Серце теж. Проти вітру груди...
так лими треба ходити і жити і ломати, ломатися, небо
пригнути!
...Може на порозі теплом мені плач твій буде, —
що хороша, правдива — ця моя кривава, горбата путь.

1924.

Знов просторам весна: — вродити, цвісти...
сила творчої мудра та ясна гра,
де з людей міцному, найкращому ти
смажеш ніжно, просто: — пора.
Вічне лано смаглява, жадна земля
так наблизь роскрила, дає...
А мені знову любовю, тугою шлях:
смолосником, квітною серце моє.
Він прийде. За руку (за серце) візьмє
спалахне твоє тіло співаючим вогнем...
тільки буде слово німе
на межі по-нім нічку і днем, —
як газро життя помладуть уста:
кров та вогонь — той закон: — плоди!
Хай же тобі щастям путь по світах
цвітом, теплом сліди.

1922.

ПІСНІ БОРОТЬБИ

I.

Очі твої я очима стріву
і слово своє я теж снажу!
...Затоптали ноні сестрині калину,
на чорну дорогу ноні тринуть.

Світні розгорнулися в серце кличуть...
а серце: — життя, чини луна!
і чи ж муневі тліти — стояти личить,
ноли тут можна путь, можна мить: струна?!

Замішали кров бурею, вітром, вогнями!
і не знати споною... нічі не спати!
Чи з прокляттям, чи мозгом, а чи й з дикими піснями:—
тільки гнати вперед! — все гнати! гнати!

Хай там бездоріжжя! крімі рудні!
доти нам летіти, — доти живемо!..
Серце: удар. Бе гостро! хутно!
Здобудемо воєсвіт: — землі віддамо!

За сувору правду вогняних безкраїв
тобі, вітре, — сила і пісня — цей ранок!
Гей, ти батьку життя, лане кровю пняий —
землліная сила, пашня землліная
несе з горі і праці радість, — як лямпа.
1924.

II.

З вітру, з ночі росте: — з тих безмежних піль...
всесоляним небом росте по-над шлях.

І життя і грім... рух і біль
у великих тих, важких словах.

Ох, не йй споною! Носій — буря йому!
все тепло своє, силу віддасть світам.
Тільки б землю та людську ніч німу
разбудить, задалити... а там,

там йй серце з серцем теплом повлучувати
навчити любовю — давши ниші очі...
Навіть, — як з останніх, мешадних мруч
все, як треба, кинувши, — смочити.

1924.

П О Л Я.

I.

В садку лінійний холодон. За парканом похилим
межа... і зразу блисне в очі степ широколаний.
Горби на обрії... Ген-ген... — як тільки око вгляне
вітри що житі пилом зануріли...
і хвилі ворони, збиваючись, побігли
зеленим плюскотом злізати сніжну смугу...
На захід день, мов слива спіла, стигла
танож над обрієм спина вогненні дуги...
в усього маху десь далеко вреше,
що аж гуде той грім за Лисою горою...
а тут хмарни прозорі... Ясен — день, мов стигла черешня,
озера чистого, глибоного споною...
Ні копей. Ні людей. Ні голосу... Нічого!
Ледво стріснуть цвіркуни... Між знехотя, — в рова
ошветься жаба...
та раптом занурить і оживе дорога...
і внов лемать вітри, та спіє десь тривога...
Лиш оно всевіту — небесне сине оно
глибоне, як життя, як серце його чисто...
та, в рідних анхорцях, ще клопітливє листя: —
дитчий лепет зашумить... сміється... рін отак за роком...

1924. 8. VII.

Імлою легкою садк внас сповнае,
 росте з високих трав... синіе тихий вечір...
 Великі, чіткі зорі розсвае
 холодна, ясная перліна до перліна...
 і гусацьтэ виварні!.. Дух медлені, пляючы,
 што ам найменші шпарні тіла просякас
 дурманіць знов... І хочэ тіло злітнэс з прастором,
 та ще не згомоніяс, не замовн у тілі зітер.
 Ось ліг я на мэм і всім ествам пытаю: —
 хто, земле, поділіл тебе — по-своёму любіты,
 моли любов одна... Одна й веліна,
 яноі не зміств ніхто, ніде й ніколі,
 яноі одна крапля в серце, — ам до смерці стане?!
 За ланом лан ось дыкае і точыть сілу...
 чы ж доўго ще ім быць шчэрадным малою тою сусюю?!
 Давно ж, болючы час, камчыты кожнаго тых спільных ра-
 досты і горя,
 та ясновудраго твэго слокам...
 Санкторій на Плеші.
 1924.

В І Д П О В І Д Ь.

І.

Знаєш ти? Я в тих, — яким та в кручі шлях!
Яким нише серце палить, плодить, мучить...
Яким нічку, бездоріжжам в дикі поля
Яти та сіяти той край життя жагучий; —
Яким душу мого опалю,
і гучною крицею затвердла воля!
...і не ждуч солодних, дивних днів...
те, що виборемо, — буде... і доволі.
Хочеш? — Зразу кину все у вир!
Хочеш? — світові за бурю виклик кину
за нове життя, — новий простір...
за нову, живу, гарячу хвилину.
Хай спалю і вянущу все життя,
та земля гула... летів за мною вітер!
На віках, на днях лишається шиття
темних тих, кривавих наших літер...
Хай ніхто ні крихти суму чи тепла
не плекатиме, не лишить мені, — ніжний!
Нехай так! Весна життя мені ціла!
і горінням, болем моїм зближена.
Вся земна, жорстокая любов
вищила, палила, гартувала —
щоб тана ось моя стала крив —
брикнула та опалила: — Я мало...
щоб усе дала та хтіла геть усе, —
твоє крихти в болем не благала.

1924.

І що я вам скажу, — побачивши безкраї?
 Сюди вітри та бурі за лунами луку?!
 У вас душа сліпа. Одно-єдине знає: —
 в майбутнім бачити і чути: давнину.
 Не вам в блазні розпростерши крила,
 живою працею поїти творчий дух...
 у ваших жилах тліє кров безсила,
 і вас давно лякають світ і рух...
 Амінь! — Не знаю вас!.. Ось бачу вночі барани
 нівити, слова життя... а праця їде долонь!
 Це мозок: — ніж... і серце — кірмінь вам... вся відповідь: —
 ударм,
 мій непонірний, молодий догонь.

1924.

Н О В А З Е М Л И.

Віс. Хмельнової.

1.

Такі вогнені, бурні рони!
Під цілми небом — ланом та морями
грім гулав і давені... Важкі така сокира, —
що час перебудови, новий час прийшов.

І стружки хмар... тушаму власті... вохкість
кутнів тих бідних, темних, щіллям вкритих; —
той біль, — у саме серце землі вкритий —
усе на гору! — все на сонця огляд!
Живи, — живе, міцне! рухливе та родюче!
старому, порохлявому і млявому —
—: вогонь та смерть!

Будла ярь. Розгоном, рухом диким
бубнити молодість і теплу кров червону...
Пішли... І стало нам новим та кращим небо,
побачили, що сине воно та бездонне...

і полюбили обрії далекі,
простір безмежний, ясний шлях та вітер...
і стали шумом моря голоси в єдиний дужий аляті,
а серце в однім такті ходить, бється,
велике тепле і міцнеє серце,
що в ньому день і ніч
і схід і захід сонця
і зріст трави та зорь над головою, —
уся земля: — живе, єдине і співзвучне тіло.

1924.

Ч и Н.

Невільно я тямлю, немов на Голготі,
Все в тісноті кровю зайшло,
та вибрали світ по своїй охоті
і заплатили влом за ало.

Всім серцем сплющеним у горі, кожен
спрагюю — найменшу краплину пив.
Знав: — горе велике бути переможеним
і кожен тільки сили просив.

І кожен знав: — завтра буде мало
вдобутого клаття: — вапнеш кулаком.
Згадав, — як в дитинстві молись смакували
хліб, м'ясо, сало і молоно...

Згадав, — як в дитинстві черемха труїла
і терпла кровю вишні на вустах, —
щоб волю валіану все за межі стреміля
і казною чиню був кожен шлях.

Знав кожен, — що тільки поріг, тільки джері:
ноли жар до праці долоні пошів...
Уалти зброю, молоти тепер нам
кути я серця я землі ковий зік.

1924.

В Д А Л Е Ч І Н Ї.

I.

Молода грова прогула десь...
сюди свіжий подих... — ясна тіль...
і тече смія, щира радість
повз віно — у луку давечімь.

Хмелем кличе, дурманить травень
і я чулий та ніжний ізнов...
мов молось, — ще в тих давніх-дівен
теплим пестошам ця непокірна кров.

Таке рідне, любе, знайоме: —
ман городами — на пасовні...
і нязької стріхи солома...
і, як десь, — тугі пісні

ножним словом та айгибом серце
візьмуть, стиснуть, опалить: — живі
знову маряться — сміється: стужне відерцем
у воротях весела хустка та плечі...
ниче поглядом промінь: — лозь,

щоб вечірна чула тополя: —
: — обміку, зацілю, згублю!...
Ось, як вчора, як завше... ізнову
всею щирістю, силою, болем
Чи ти чуєш?! —
— вітаю! люблю!

1925. 24. V.
Sanatorium v Budách.

II.

Легкий стук і співучий голос,
та очей золоті вкря...
та, — як ніч, — чорним полум'ям волос
— : все віддай, все спали, згорні!
Все дивитися бі... піснею тлітні!
щоб зайнявся увесь... спопелів...
тільки тут, біля тебе жити
всім напруженням оцях днів!
Не питаю. Що там гадки, надії
на вогняний, нещадний дотик краси?
Все! хай з усміхом попів ти мій розвієш,
а понору нищому віддаси.

1924. Praha. 18. XI.

Т В О Р Ч І С Т Ї.

I.

Найдорожче, найкраще краєв та ризав...
пхнув ногою в кручі брата й матері труп...
...а вітер нещадний свій лет все близнить, —
а серце залізом: — гу-гу-гу-гу!

Почував: — іще мить і порветься напружене тіло...
але кров... все яснiща, живiща... Гаряча вня радісно в жилках
тече...

Вечори криваві мовкли... замчали... загусали... темніли...
наш кулімет та із ним земна віч ось їм саван тче... тче...

Мужиків це мужеві бути. Жар та залізна воля!
і не матір а батька клинати: батьку! каменю це, а не ніжності
дай!

Таке диня, цеворане встало у світ дивитися наше поле
і не жито в полях!.. а полян, бурян та курай!

і тягар давнини не дає, щоб нам вільно випростать плечі!
владне слово снавати про волю свою людям усім та землі,
і не міддю дивенять голоси: — тим старим, тим надбитим
гличником,
та заводять болотні вогнини тліючи зрадио у млі.

Нам вогонь і борня! Хай там плаче сестра, та вогню й верна
роду вартує...
вова дітям роснаже як вмерли батьки, — як змагався, горів
як брат...

Вірю! Кровю! Бством наш голос дитина почує
і на прядю далі піде — в той валосний кровію, муною нашою
сад.

1923. Praha. 12. X.

II.

Червона цеглина: сонце...
раштувалими для ті ранкові хмари...
Днями теж я цегляну — серце
месу у непічаті пустирі.

Будувати, намагатися, різном...
усім і до всього... за все!
Вечір назвою творчості я болю... досягнення —
плід і верно принесе...

і буде втома ласкава
у тілі, в руках, — у очах...
живому, — диння нивої слава,
та усміх — далі: — на творчій шлях..
1924. Radotin.

Б І Л Ь К О Х А Н Н Я.

I.

Не фалфари, вітри чи радість
— тільки ніжний, лагідний сум!
Знаю. Близько десь ти. Пройшла десь...
всім естаом тобі слово несу,
щоб найкраще, тепло віддати...
— Хай там біль, глухота... Що знаття?
так співуче, щиро, струнно смазати б: —
люба! — краще, хороше з тобою життя.

1924.

II.

Твоїх очей осікня втома,
сумна, глибона далечінь
тані ось мудрі та аналомі
я болючі тані, — що згинь!
а дні нас, що ні крон, — все злучують,
міцніше, блимче... Злом до зла...
...Колись найкраще ти, співуче
геть все ти... — сором віддала

і зно не вистачає сили
горіти так, як вперше ...в тям...
Важні тані, тані немилі
бував: — нам години стигнуть
і поцілунок: — не рогаць!
не щире, пристрасне тремтіння!
Багацтво осени, тям сконом
вибаглаво, холодде нині...

Та що на тім... — Нам жити жити!
здобуть любови і тепла!
Хай сполтаю найкращі квіти
що ти десь людям віддала!
1924.

III.

Я про тебе, єдину кохану
все згадаю, снамну... де б не був...
З ним би не розбудив мене ранок
не агамбив я тебе... не забув.

То ж тоді нам вродилася: нічно жити
і щастя й рясніти любов.
Що тобі, — що віддам я від неї крихту
аби жити, змагатись жагучіше знов?

вона все росте, росте, прибуває!
робить кращим, любіщим життя та світ!
Чиста, радісна — весняним безкраєм
твій пахучий, твій теплий, любий твій слід.

1924.

Б А Л А Д А.

Валеріанові Поліщуків.

Господар старий над світом дрімить.
Під замком, певний словом, скарб лежить!
...але глуха ніч... блискавиця, вітри...
ну тут, вимудруй, втримай, — старий...
Вартовки пильнувати, вважати гостріш:
— за одним хай догляне три.

Пустирями ж: —
 все вітер там сіє крикі...
пустирі, — як земля, —
 ростуть силою дикою!...
усі луни їм, крики та грім...
а вітер підходить: —
 по світах, — геть усім!

Як серце, — чорна, старая ніч.
Безсонна, тривожна вона!
Крику, луни, блискавиць у вітрах не злічиш
голосніш, вшмовніше від луни луна...

— ударить!
 — (а в серцеві: — лопне струна!)
 ще вогонь,
 ще удар —
 — ще одна.

Вітері — Бурі! Луна!

Світ: новому, міцлому: — налявся шперть!
Бесилому, нволому, млялому: — смерть!
Хто не дає життя, — не жне. .
 ...ох серце, серце холодне моє!

Хто, — живий, — скарби творив, —
хто мертвий, скушений: скарби ховав.
світові їх не вернув, не віддав,
щоб той узав, закрів, поновив,
щоб квітною, співом, річку в світі я жив.

Що це? Слово винювна: —
— вгасло... дим...
Квітна взохла. Став пустою дім.

Серце мов, — мов холодний льох...
ох, — чи ж допоможе тут бог?!

Блиске... Заграв десь встануть!
Блиске... Заграв, луни ростуть!
То вітер у двері там стукотять,
чи прийшли в життя мене розсудять
за сховані скарби від тих — багатых?!
— ох, чи ж допоможе бог?!

Блисканна. Заграв: — земля даліна.
Вітер. — Буря. — Луна.

1925. Прага, ніч 16. X.

З Д И К О Ї В Е С Н И.

I.

Гвав... Луги топтав... Та стало б тільки сил!
Молодість, жагу і міць несуть.. любов!
а в ночі, в степу, в траві: мовчання, зорі слухав,
як шляхами сіяв крик і кров.
Гейлі — Смажині — Ованьсі — Над очі що гостріше?!
тяжче того слова?! горючіше по-над кров?
Диний вітер різне лиця... палить, свище!
Не спийкайся! — Кров на кроюмі! — За ударом той удар —
ізнаву, знов

Донесті нам силу, — жар та волю!
серцеві ниття: — землі віддати все!
щоб новес, свіже зеленіло поле...
Ох, і слово ж те!... Чи вже, чи піднесе...
Не спийка хата! — Не пахуча мита!..
у кутку під образами син спокою, лагоди, син давнина...
нишим снарбом ось душа моя багата:
кровю я болем... днів оцих залізом,
радістю важкію дної весни.
Ням вона прийшла: — гірна, болюча слава!
вітер і земля нам. — можна мить, — як жар!
Молодість димина, упертан, ласнава
чи ж тобі ще мало цього слова? —
коли бурі ось гудуть, палахкотить понар?!
1925. Прага. в. III.

II.

Ось в дівчині лице таке гаряче...
пухастого волосся золоте тремтить біліє,
що вже не знаю в що там доронче я краще
на світі мене жде.
Ох! Як люблю ниття! Ось ці лаяті вляж,
лужку далечині... і спів давинки десь там!
і мудрий труд земний, — що теплим хмелем наливає
миз, —
а душу радістю досягнень поїть нам.
1925.

Ж О Р С Т О К А Л Ю Б О В.

І.

Ізнову гарнаві бандурні струни,
та ніжні руни: — найтижчі з пут.
Яне мекі діло, — що юна,
струнка ти, незаймана — тут?!...

Лгають луги в поносі
і з квітів розчавлених кров
сочяться... тодує... нехай і не просять!
така вже нині мешадава любов.

Міцнім очим, простим світом
любоби я змігань без жалю, без хреста, —
як монеш, як хочеш, як змієш ти хтіти:
неси свій вогонь по світах.

Шлях ажмонче. Випи любов до краю!
і випалить серце днів очих жар.
Я иншого пани не бачу, не знаю,
не хочу ні дня, ні споною, ні чар —

Землі я — земний, — просту, земную
силу і мудрість даю, — що взяв.
Бо тільки сьогодні що правду я чую
мешаду, залізу, останню правду.

1925.

...а kdo nás na Pleši
tuberkó potěši...
лісна.

Як вогонь сушу траву полюбля... алижу!
— инакше я не можу!
Спотинаючись, добіг... На останню впап межу...
— слава силі! Горе переможешми!
Щупку сили від землі візьму. Онозися, — цілня.
Наві світ одял. Слово теж одно. Зякто верозрнано
душу й тіло!

Ось живий, тремтючий ранок той крізавий, — день новий
встає, — блищить: —
Ядл амагачися! — Здобудеш землю ширшу!...
Сили вир! — Болю вир! — Гону вир! — Весел диннх та
любови злот вир!...
Не спивайся! — Ядл! — Біж!.. В своноі тільки гірше.

1924. Sanatorium na Pleši.

ВЕСНЯНІ ДНІ.

I.

День нам виріс той не дном, не відразу!
Ні! Вродив їх з болю, з кровю, з марев вогнистого, —
світ: — сказати ясно й просто думку свою, волю...
кровю, наменем, залізом здобувати нонше місце.

Перед тим залізом, — словом, — як законом, —
радості життя, хотіння, сили, праці
бється кожне серце — не холоде, —
а сон ніжності та втоми чи живому здається?!...

це ж не лоно сонного омерцї!
душа всесвіту не той покура-мітар!
Покладе тааро вогню на серце.
та не жилах пустять бігти вітер

нам оця доба!... А світу сниє око —
ясне небо шлях безмежний внов та внов цостеле...
Ось гуде, тремтить простір висоний,
а поміжі — лижуть неба стеля.

1924.

II.

Дни з осель запалених, де виріс...
пуста мертвих діл... порожніх слів!
Ні! — із каменю, із крищі виколупав, вирівав я, —
гартував нестерпним болем спів...

Ян вогню мотнув, так випростав я крамж,
серцеві сназан: — ти дамкну лиши...
Встає. — Пішов, — хоча й лишали роздоріжжя
із хрестів отих, я борні, руїн, неволі
двяхи в тілі, — у думках, — в душі.

Йду! — Гартуюся! Давеню я з радости та болю, —
що земне життя мені, — що земля я люблю, —
так, — як можна все — та всім любити...
як теплом та вором охопити,
і цілим світом венті шлюб.

1923.

Н О В Е.

І.

Борня. І де не глянь: — вогні! Горять вогні!
Гуде і прунється нераїсна, буйна сила!
Нам тепла кров поїла оці дні
і нищила любов, — а зневажність творила...

і вже не витопчуть в серцях прийдешні дні
маїтон суворих, простих і скупого
отого слова, що росло в нещадному вогні, —
всім ясного, святого, — як дорога,

що нарбувало нас вогнем — тавром,
що душу жити і цвісти — палило...
нове життя збудило лунним громом,
дало нові світи, — сказало, — яка сила,

яка билця дика та страшна
весною — душу й розум смолисала...
як нам — майбуття радісна луна
з лав кривавої і злобної вставала

веднати все. — Заліза в мет шляхам, —
з юним паростям: тепла їм, світла, сили...
бо ж не дарма поїли кровю лан... як почали життя
це ж вічність з ночі, з діачини дивилася у очі нам, —
з далечинь поненнами та бурями кипіла.

1924.

Гартованих тих дій жнива вода
 оце уста й тіла жавіни опалжи...
 і жвіти доб і дій незнаних по слідах...
 серцями гори андовбано... сила
 тама велика в грудях проросла, —
 що для звичайного нам, сонця стало мало...
 а ви чекали тільки крихітки тепла?!...
 якогось дня дивного ченали?!...
 не знаючи самі, що б воно було?!...
 що поневоленій землі воно за кров, за її муки вродить?!
 Сліпі! Безсилі! Гляньте ні — зацвіло
 нове, міцне життя і кременна свобода!...
 та стало, що ні кров, то світ і рух новий, —
 сніжніще небо нам, — рідкіше монне поле, —
 і трувом слів старих в піснях незвнаний став, новий, —
 а гостра думка — теплим і родичим болем.

1924.

ВЕСНА.

(Уривок з поеми).

В шаленім ритмі гопака
табук вітрив летить простором...
Безмежність радісна яка,
шляхи, лани, проміння: — хоромі
Гей, гей! — тугі які летять!
міцні, широкогруді, свіжі!
Чи ж день свій? силу це ховать
юля шляхи нові ріже
все далі, далі, далі від споною
весна і сонце, вітер і земля
весільною, ноханою габюю,
як дівчина твою, — той щирій, любий шлях...
Той вітер — пах землі... дурман міцного тіла,
бальорній, ясний хміль, несная жага...
очима блиснула... ось приторні уст... наге розкрито
тіло...
— іди, — палай! Прийшла твоя черга!
У дні ти — ритмом пісні в гопака...
простір: твоє... Ох вітре! я до твого герцо!
Земля нова тебе й мене чека: —
вогню, квіток і сна... тепла, проміння серця!
Не сайтова купля й міна
об мертвих буднів цвілий мур —
всі порняв твої: — родюча буря!
Зеленим проростом країна
життя й цвітом, рухом, чином
не льохом давнини покурим!
Я твій, мій вітре, твій! тобою плиний!
парус серце словом, — як рахманний лан...
снігів нема, немає холоду... туману
ось бурнотою потін... А квітка в очі гляне:
дурман мені, вогонь, любов... Я пиячий. Бодем пиячий.
Твій спія: — живим все далі йти!
впереді чи ж не озвешся ти?
не відгукнешся, юний, — ти?!
нам ширші обрії, світа
віддати, ваять, спалить, явісти!

Творити, творчістю згарати
не золотом, горінням тям
світ і людей і річи братні
сестрою пісня; — прадя: — братом
землі та силі все рості!

очам дивитися і сяти...
устам: — родити дію, пісню,
щоб шлях: квітнами, сонцем, святом
як сном незвольничим, зловісним!

Перуна давнини: — к Дніпру!
в Дніпро старе, — у повідь, — агня!...
порве шляхи та меж попруги
землі басного вітру кінї!...

Жорстоний, хижий заше, заше юний, чулий
земний ти, ніжний, творчий: дай усе землі!
щоб все росло! життя щоб найдрібніші твої частки чули!
в потоки, — в низку стиглих яблун — літ.

На давнього сухий понар
дивися, — радіснодигиний!
це життьових, могутніх чар
пересторога нам — хвиліна!

Тобі ця ніч, — Купальська ніч!
грім тільки бас в орхестрові земляному!
а дзвоник — хіба їх влічнш,
хіба потонам тям ти слово маєш?
річки, струмки бадьорі ті, — невтомні...

Одну на світі мову знай: —
любов і творчість, працю дати...
що треба взяти... Це і край —
Кохану в груди поцілуй

як цілу землю... кроном — святом
ти кроком — пісню: в анорді
земля, життя там шире кличуть,
ти вільний, молодий, ти гордий!
ти слухай всім лиш — палай!
старе -- вікам на снов віддай...
житти — сімфонією вічною! —

Вогонь гарячий ясний, молодий!
в шатро тугеє неба весняного...
так чітко, міцно ти відбив
як грім, ходою веремогі

промінням, — лоскотом, цілуваннями
втопи шляхи, — поля і луки...
устам, зором, чиним: трутими...
солодкі довгі, довгі муми...
вештливі, радісні руки...

В багаття Ади, — як в далечині
весни веселої, хмільної...
одно на тліня й квалість: — гниль...
не знать споною нам... Лукиною

та ширюю... раз-по-раз... раз...
ваш молодий, веселий час!
Чи ж замість пісні довів найдам?
жанок той, — замість слова широго...
нам прапором борні з тих рая —
гаряча кров... родючий лам...
а ало... а рабство? — швидко! якраз його!

Це, коли вино тепла і дзвону серце к зорям
несе весні, вітрам, життям оство своє: — галтоване шиття —
Чи ж місце квалости, безрухости, якнись доморам?
кохана нині, — я, — це пристрасть вітру степового,
гарячі квіти радости, життя.

Важний той, мудрий колос нитя
та витвір праці впертих рук —
танним земним тим, простим світом
нести життя і будувати... До радощів нових і мук...

щоб стали жадані уста
слова і дії всі — приступні...
гей! — вперше ж — вільно по світах
людина глянє, снаже, ступить!...

Так бий же ритмом гопака,
грим — басовою грай нам, — вітре, —
ось радість щира нам тана,
ось тіло, ніць тобі: — рука...
і розум... серце ось нехитре!...

тут дієм, щастям все росте,
промінням очі заливає,
пісні, — як пелюстки, — мете...
весна: землі, — мши, — безкраїні!...

1925.

Норні Сєрноїсє.

В Е Ч І Р Н Ї.

I.

Коли вечірній теплий лан
пахучим сумом дальніх лун
до твого серця, ясний, лине...
таная втома, тана лінє...
Душа твоя: — родюче лоно
слова в ній: — парості велені.

Обняти, серцем залюбути
Тан хочеш цілий всесвіт ти.
Рости ти, — боле, — у світі!
любов і сила снагнуть: — буттє...
за всі понемі, муни, страти,
за всі змагання і турботи.

...І буде квітна: радість ясна
нижня, той втілиться, — не агасне!
Новим і вічно-творчим гостем
(а вечір, німість, сила: — гусне
і ванчас і серце тисне)...
ох! — слово моє, моя пісне —
твій сум лиш буде в світі, біль
тих творчих, вогняних зусиль.

То ж квітці смерті: — дати плід,
світан у світі той слід...
Життя суворий, простий лад
спокійна мудрість і холодна
тебе, цей день, чуття — прибуду
візьме, пригоре та заплодить,—
а раном — молодість розбудить.

1924. Санаторій на Пляші.

II.

Маленький, найменший: — у великих світах
 бризною сила, чину, горілля...
 всі безкраї, річи, слова у очах,
 а в серцеві — всього живого тремтіння.
 Теплим словом — давом лука...
 пісня й закон від живого — живому: —
 по цілому світі: — життя, весна,
 по цілому світі — рідня та дома!
 Промінястий, теплий, відлунний: — глянь:
 сонце яне, — простори та змога! —
 ...по між перс коханої та до рання
 гасити — пестити творчу тривогу!...

1925.

ВЕСНЯНЕ.

I.

Криженький заулок... парман... поля...
і кличе, кличе вітер: — ну, — йди!...
Пригріло сонце, закурів шлях —
випар: — той хміль... Сили, — не води!

Калюжа небо відбила... блищить!...
Чутн голос свіжий, міцний у траві...
Проникається стел і вітрах: — жийть...
пташна там чи промінь співа на рові?!...

...а вітер кличе... вітер не вгада: —
а ну — вдох, — ворухити день!...
хмарну — хустку потягнув, — з очей зірвав,
та тут в неба та сміх, — та пісень!...

та проміння стільки... тепла!
тіло — серце мов! — ох! — закрутить цей мир!
хміль міцний: — весняна імли, —
ясний біль — весняний простір!

1925.

II.

Сонцем, вітром пещере обличчя!
опалене, смагляве: — весні!
Моя миханал, — простір ось тебе кличе! —
бачиш вишпий рукав її — у даллкі?!!

Небоздайд — вогонь живий, амбучий!
там, — у висоті, — не самота!
сонце! — тепле золото тремтуче!
нам! — живим, напруженим світлом!...

В коло! в коло! — Серце вгору! — руки!
у світи, — просторами! — людям та землі!
сміх та пісня буде хай! — не муна!
на світи, сувої мертвих літ!

Радість стая! щирістю луною!
люб! — любий! — ой, хороша ж мить!
Чуш? — вітер янов над головою
силу ген в простір несе... гремить!

1925.

В Е С Н Я Н К А.

Ле-е-тять!
Дав-е-нять!
Сміх!
Світ!
Соній сон!
Яснозора радість!
Сун.

Ле-е-тять!
Гра-ає!
Ох, — як ж, сонюваті поля!..
валені безкраї.
Кров грає!
Вітер грає!

Лози гнє,
трави гнє,
лястя лоскоче!
Домече: —
— поцілує, поцхне, залоскоче!

Ніч без сна.
Глибина...
Ясна, ясна вона:
хмелю того,
тої сили
повнолуна дальна:
що їй тіло,
душа —
— струна!

Стріль же
струм
стрія таків!
вітер віє... — в затоні
голова...
і тіло в сміх...
Радісна весна таня!
Ох, мені затоні!..
промінь
двіні! — спіє! — сміє!..

1925. 8. V.
Санаторія в Будах.

З М І С Т.

1. Життя	5
2. Кохання	6
3. Місто	7
4. Сучасність	9
5. Казки Буднів	10
6. Земля	11
7. Жовтень	12
8. Баролейські Поети	14
9. Напруження	15
10. Повія	16
11. Вечірні Ірми	17
12. Молодість	18
13. Амінь	19
14. Батькам	21
15. Серце	23
16. Червона Зоря	24
17. Зречення	25
18. Новий Шлях	27
19. Падений Вечір	28
20. Від Снитських Вогнів	29
21. Нове Життя	30
22. Міць	31
23. Любов	32
24. Пристрасть	34
25. Шляхи Упертих	35
26. Старе	36
27. Народний Світу	37
28. Дітчні	38
29. Осінній Біль	39
30. Мандрівники	41
31. З шодлиного	42
32. Зрілість	44
33. Земля Любов	45
34. Вечір на станції	47
35. Коханий	48
36. Пісні Боротьби	50
37. Поля	51
38. Відповідь	53
39. Нова Земля	55

40. Чли	57
41. В Далечинь	58
42. Творчість	60
43. Біль Кохання	62
44. Баллада	61
45. З Диної Весни	65
46. Жорстока Любов	66
47. Весняні Дні	69
48. Нове	69
49. Весна	71
50. Вечірня	74
51. Весняне	76
52. Веснянка	77

ТОГО Ж АВТОРА:

ЛУГ
ЖИТТЯ
ПОЛИН
КРЕМІНЬ
ПОГОНЬ
ЗЕМЛЯ
ВІТЕР

ДРУКАРНЯ
„ЛЕГІОГРАФІЯ“
FRANĀ. VRŠOVICE,
Sámořa ul. 965